

Entela Tabaku Sörman - Poezi

Contributed by jozef martini
Tuesday, 21 January 2014

Poezi

Entela Tabaku Sörman

POEZI

Entela Tabaku Sörman

me duer te ftofta
e ruej prej eret flaken e besimit tem
se Acari fryn perreth
perdite e ma i akullt
perdite e ma fort
me pervidhet gishtash
me hyn ne eshtna
me ngrin e me thote:

"Vetem
vetem
vetem
je.

Ngrohni njeri-tjetrin o te vdekshem
mos rroni me perralla
se vetem jeni ne kete dhè!"
e une shterngohem edhe ma teper
ta ruej ate flaken e bute boje zemer
qe ma mban gjalle shpresen
qe me jep force t'i leshoj engjejt e mij te vegjel
e bindun se dashunia e meshirshme ia ngroh shpatullat

ia ruen hapat
ia shef andrrat
edhe kur une nuk jam
edhe kur une nuk kam me kene

me duer te ftofta e e mbroj prej eret
flaken e besimit tem
per hatrin tem
per hatrin tem
per ma te madhin hatrin tem

ti me qendron perballe
papritmas e kuptoj se ti tashma je i gjate sa une
akulli plaset
thes i rande une bie
zhytem
ne panik mbytem
se ti tashma drejt e ne sy mundesh me me pa
dhe une e di
e di cfare ke me pa
jo vetem ditet e bukura qe t'i kam nde si teshat ne diell
jo vetem dashurine pa kushte qe ta kam shtru si sofrabez ne tavoline
por dhe tana dhimbjet e lidhuna nyje me cepa lotesh te fshime
tana zhgenjimet e strukuna ne valixhen e mbetun mbas deret
tana shpresat demek te harrueme nen jastekun e vajzenise
perpelitem nen akull
tash
nuk mundem ma me t'u fshehe duke te rroke ne prehen
se ti
ti tashma je i gjate sa une
e drejt e ne sy me shikon
Bir

nen akull jam
pa fryme

Mandej
marr fryme e lehtesueme
mbi akull dal
nje mrekuilli
se syte t'i takoj por ti veshtrimin e ke larg
sa larg
para teje shtrihet Bota
ajo ty te pret
ti asaj ia kerkon syte
ti asaj i qendron perballe

por une jam rrite me dimna te bute
ky akull nuk mban shume

ma ne fund shtrihen eshtnat e lodhuna dhe mendimet shkermoqen
ne fytyrat e engejve lojnat e kapricot e dites paqtohen
qetesia vjen e me merr per dore
une i jepem dhe flej
e lumtun

por sa i mbylli syte
 roja jeme e armatosun ia mbath
 e kam gjithmone nje roje te armatosun ne gadishmeri
 ne dite te veshtira kam edhe ma shume
 nganjehere bile me shoqnon nje ushtri
 pra tamam atehere kur krejt e pambrojtun mbes
 e gjumi bahet mbret
 nje plogeshti e njohun perhapet me ngadale
 fillon nga kambet e me kapllon te tanen
 mjegulla cohet e me te
 zana te vjeter sa jeta ne emen nisin me therrasin
 Tela hajde
 leshoji armet
 dorezohu
 boll u perpoqe
 boll luftove
 Teeelaaa
 une mbahem fort per carcafe se
 ato zana te nates jane kaq te dashtun
 e une du me i ndjeke
 pa e kthy kryt du me i ndjeke
 ne ta me ngrohe kambet
 ne ta me u perhumbe e kurre ma mos me levize

ne djerse makthi a moshe mbytem e cohem me vrik
 gjiththe rojet i mbledhi me vrap
 se ushtrite e padisiplinueme njohin vetem humbje
 e la gjumin te mbreteroje ne trupat e engjejve
 qe edhe ne andrra lozin e terbohen e qeshen e me lumnojne
 ata te flejne edhe per mu
 une me kambet e mbledhuna nen vedi
 ne divan
 edhe sonte po rri roje

grate e ketij vend shkojne me kryet perpjete
 te verteten e shtrojne si pjatat ne tavoline
 nuk zbukurohen, nuk rrejne, bile as per tradhetite
 femijeve u flasin me za te ulet
 me durim i presin kur ndalen te lidhin kepuccet
 nuk i mbysin ne ilace per dy viza temperature
 mobiljet i blejne te thjeshta
 me perde nuk i verbojne dritaret
 buken i pelqen ta gatujne me miell te zi
 me hapa te medhenj e gezueshem nade shkojne ne pune
 ne metro me buzeqeshin kur ua takoj veshtrimin
 ne sy nuk i lexohet "na mbyten katundaret e malesoret neve qe jemi puro"
 me muhabete te gjata ne kafe nuk harrohen
 te shtunave ne mbramje i pelqen te harbohen
 e burrave te te tjerave u mbeshteten pa problem

une shkoj gjithmone me kryet poshte me pa ku hedh kambet
 te verteten e zbukuroj sa mundem sa nganjehere rrej dhe vedin
 femijeve kepuccet ia lidhi vete
 mos te ftofen ne shalla i mbeshtjell si dordolece
 e bertas e therras me za te nalte
 sa teme bije thote "mam, le nam"
 nade nuk vrapoj me gezim drejt punes
 mos me mbete mbrapa tjerave
 perpara me shtyn

buka e zeze me trishton se me kujton kohe te veshtira
 e t'i kisha shoqet e zemres afer me muhabet e kisha pi kafen
 te shtunen ne mbramje me pelqen te rri ne shtepi
 me burrin tem qe asht vetem burri jem
 dhe une jam vetem grueja e tij

Une nuk jam si grate e ketij vend
 por une nuk jam ma as si grate e vendit tem
 une jam ai akrobati qe pa rrjete mbrojtese me nje shkop te gjate
 balancon ne tel
 mbahem per vedi e per cfare kam ne duer
 si grate ne mergim
 gjithmone ne kapercyell
 kudo e huej

kam ble nje puder te shtrenjte e mbi rrudhat rreth syve e shtroj lehte
 por kur qeshem
 kjo puder tradhtare mbledhet ne drocka
 e dukem si ai kllouni qe me trembte kur isha 10 vjec
 kllouni me pikat e lotit te pikturueme nen sy
 e gojen e kuqe qe vec ia shtonte pikellimin e maskes
 nen cadren e madhe te cirkut ku ia ndjeksha provat
 e strukun ne habi dhe frike
 sa frike per kllounin e trishtuem
 qe nje dite na pau e per flokesh na nxori jashte
 mu dhe shoqen teme
 shoqja jeme qe jeta krejt papandeh na ndau
 ne qe e kishim vendose me u plake bashke
 e pudren njena-tjetres me ia shtri duke u shkri ne gaz
 sikur provoshim te ndryme ne dhome
 buzekuqet e nanave
 nanat tona te bukura qe te vetmin tualet
 kishin buzekuqin e mbeshtjellun me leter te bardhe
 te bleme lire prej gabeleve ne rruge
 gabelet shumengjyreshe qe ...

uff sa kot kjo pudra e shtrenjte
 me la pa qeshe

ketu askush nuk e din vajza e kujt jam
 dhe nuk asht fundi i botes
 ketu une jam ajo qe gjithshka e mberrin vete
 vete rrxohem e vete cohem
 e rrxohem prape
 e cohem prape
 e qendroj
 e forte si shkamb

shkamb ne ajri
 se a nuk jam une
 edhe
 vogelushja e perqafueme ne lutjen e mbramjes te nanababes
 motra e vogel gjithmone e llastueme
 bija e rritun me vjershat e kanget e prinderve
 vajzukja me dyer gjithkund te hapuna prej emnit te mire te tyne

por ketu askush nuk e din vajza e kujt jam
dhe nuk asht fundi i botes
bota vazhdon e rrotullohet

ne ajri

ne u takueme ne terr
pse dashuria asht e verben
a pse dritat ne nje vend tjetër i kishim ndeze
por duert tona e gjeten njena-tjetren
pakthyeshem u shtrenguene
e dore per dore ne terr e nistem jeten
me nje te huej

e kur jeta asht dallge e paperballueshme qe na fundos
duert tona te shtrengueme jane brezi i shpetimit
qe na nxjerr ne siperfaqe fryme me marre
kur asht anije ne lundrim te mahnitshem
duert tona te shtrengueme jane velat qe na shtyjne
te mbushuna me eren e mbare
kur asht lunder e humbun pa busulle e harte
duert tona te shtrengueme jane fari
qe na tregon rrugen me u kthye prap

e kur jeta me nje te huej asht barke me rrema
qe sillet rrotull rrotull pse secili me nga nje rreme
me nje dore
ndersa barkat e tjera te lehta e te shpejta na parakalojne
atehere per mos me harrue
i mbyllim syte
e ne terr duert edhe ma fort i shtrengojme

duert tona te shtrengueme kurre te hueja
shtepia jone
shtepia e femijeve tone

me ike asht kollaj
me ndenj asht veshtire
e di
atje njeni-tjetrit i rime ne fryme a thu se ajri nuk na del
ne nje skafander te perbashket perpelitemi
pa gjete qetesi

vecse per mu edhe me ike ishte e veshtire
me ike asht veshtire
me ike asht perdite

por ditet e ikjes i jetoj e qete
e di
nuk bahem ma me nerva si atje
dikur
nervat e mija dine me fole vetem shqip
nervat e mija nuk e mesune kurre gjuhen e huej

vecse pak nerva i bajne mire githkujt
 e ne qofte se pajtohena
 se asht veshtire edhe me ndenje edhe me ike
 gjithkund e veshtire
 atehere ndoshta do te mundena me pa
 se si nje pale terhiqet pandalshem atje
 flutur qe don me hy ne llampen e njohun te kandilit
 e pala tjetër terhiqet me ike
 flutur qe perplaset xhamave pse don me fluturu e lire

mire mire
 me nde asht ma e veshtire
 e di
 por nese biem dakort
 ndoshta e gjejme
 nje midis

sapo me ndodhi dicka shume e cuditshme
 bota rreth meje papritun hyni ne slow motion
 midis pyetjes e pergjigjes u fut nje minut i gjate
 e pata kohe me mendu pa iu trembe pyetjes qe vjen mbrapa
 e bindun se edhe mbas saj kam me pase kohe prape

ne ate minut te pafund e kuptova se si ne moshe te rritun
 vec jam heke si e pafajshme dhe e paditun
 qe burrave me iu duke vedi te mencem
 dhe grave me iu zgju nevoja me me mbrojte
 kam perpelite qepallat ne pasthirrma gazmore
 qe burrave me iu duke vedi te mprehte
 dhe grave se ne mu nje aleate kane gjete

ne ate minut i pashe te tane tej per tej
 e ata me pane mu
 askush nuk mujti me u msheh ne keshtjellen qe rreth vedit paskam ndertu
 te tane i nxora jashte
 te huej e shqiptare
 e une mbas tyne ne kemishe marshova
 42 vjece nuk asht moshe me jetu ne kala me legjenda
 me lodhe vedin e te tjeret me gjeegjeza
 une jam e gjalle dhe e vertete
 e vetmja Une mbi kete dhé

vecse pritni nje minute
 sa te kthehem per nje pale kepuce e nje veshe te ngrohte
 paskam zgjedhe per marshim
 nje dite te ftofte

me lopate te madhe e hapi rrugen prej bores
 e sheshoj
 e rregulloj
 e baj gadi
 kthehem mandej e therras femijet
 por ata mbas mejet nuk ecin
 shperndahen si kapronj e ne bore zhyten deri ne gjunj
 e une nderroj drejtim e i dal para

me lopate ia hapi rrugen prape
 ia sheshoj
 ia rregulloj
 ia baj gadi
 kthehem mandej me pa
 asnjeni nuk ec mbas mejet
 hidhen si lepuj te egjer e ne bore zhyten deri ne fyt
 e une prape
 prape nderroj rruge
 ata nuk du qe si une me heke keq
 ne mos te paren a te dyten
 ndoshta te treten here kane me me ndjeke
 para i dal
 edhe pse e di
 e di se e kam mesu ketu
 secili duhet me hape rrugen e vet
 nuk bahena burra dhe gra me lopatat e tjera kujt
 por une ose paskam qellu kryeforte
 ose jam lidhe nyj dhe duhet me e plotesu
 ciklin e nanes qe ne vend te huej
 femijeve i bahet rruge

ndersa te tjeret kane ike me kohe
 me floket e bores neper gishta si metafore
 une vazhdoj me lopaten
 une dhe lopata jena ba nje
 ne bore

tash qe po ia lejoj vedit prape vargjet si kur isha e re
 po e kuptoj
 se me vitet me paskan ike edhe metaforat elegante
 si fustanet e mbramjeve te zbukurueme me dantella
 tash qe mbramjet e verteta me jane mbledhe
 si boja ne penden e bishtagypit
 e fjalet me rrzohen nxitueshem njollash mbi leter
 duke u u shty kush e kush me u shkru ma pare
 nuk kam ma tise e vello e perla

kur une du me shkru e magjepsun
 per yjet qe pikojne si lot ne teshat e muzgut (oh, ah)
 e ndej si mbramja me kapet per qafet e fort me shtrengon
 se nuk don me mbete vetem
 se vetmia asht mike xheloze e t'i tremb tane miqte
 e te mbaron
 mbramja jeme s'e can ma kryt per magjepsjen teme poetike
 e kur une du me shkru e mallengjyeme
 per driten e hanes se argjendte qe m'i shkruferon mendimet si krahen (ah,oh)
 e ndej si mbramja me shtrengon edhe ma fort ne gryke
 se e din se po u dorezova une gjithshka do te shembet
 zinxhir
 e ka me mbete jashte si shtyllat pa tavan
 mbramja jeme nuk e can ma kryt per mallengjimmin tem romantik

e kur mbramjet me varen keshtu te verteta ne qafe
 s'ka ma kuptim me fustane me xhixha
 edhe rreshtat e mij veshen me xhinsa

